

Isaks børn

Fortællingen om Isak, Rebekka, Jakob og Esau fra *Skolebibelen* af Bodil Busk Sørensen, Religionspædagogisk Forlag, 2000.

Esau og Jakob

Abraham var gammel, da han døde. Han havde oplevet meget i løbet af sit liv. Til sidst var han træt af at leve og ønskede kun at dø i fred. Isak begravede ham i klippehulen ved Makpela, hvor Sara i sin tid var blevet begravet.

Nu var det Isak og Rebekka, der skulle føre slægten videre. Efter en tid blev Rebekka gravid. Hun følte sig dårlig og bad til Gud for at få et svar. Gud svarede: »Du skal føde to folk, det ene bliver stærkere end det andet, og den ældste skal adlyde den yngste.« Det svar forstod Rebekka ikke ret meget af. Først mange år senere gik det op for hende, hvad meningen var. Men lidt forstod hun, for da hun skulle føde, fødte hun tvillinger, to drenge. Den første, der kom ud, var rød og lodden over hele kroppen, som havde han en kappe på. Han fik navnet Esau. Derefter kom hans bror ud. Ham gav de navnet Jakob.

Drengene voksede op og blev meget forskellige. Esau blev en dygtig jæger og levede i dagevis ude på steppen, hvor han jagede vildt. Jakob var mere rolig og ordentlig med sig selv. Han arbejdede hjemme og boede i et af teltene der. Isak elskede Esau, fordi han skød så meget vildt, for Isak holdt meget af en lækker vildtsteg. Rebekka derimod holdt mest af Jakob. Han var hendes yndlingsbarn; dog var hun ked af, at han ikke var den ældste og dermed arving til Isaks rigdomme.

Engang havde Jakob kogt en ret mad. En hel skål med røde linser stod og dampede på bordet. I det samme kom Esau hjem, træt og udmattet efter mange dage i det fri. Da han så skålen med linserne, sagde han til Jakob: »Giv mig noget af den gode mad, du har der, for jeg er sulten.« Men Jakob sagde: »Kun hvis du vil sælge din førstefødselsret til mig. Hvis jeg må kaldes den ældste af os to, så er maden din.« Da sagde Esau: »Hvad skal jeg med min førstefødselsret, når jeg er lige ved at dø af sult?« »Sværg på det,« sagde Jakob, og Esau svor på, at Jakob nu havde ret som den ældste. Så gav Jakob ham brød og en portion linser. Esau spiste og drak og gik derefter sin vej uden at spekulere over, hvad han havde gjort.

Jakob bedrager sin bror

Isak var blevet gammel. Hans syn var blevet svagere med årene, og nu var han helt blind. En dag sendte han bud efter sin ældste søn og sagde: »Esau, min søn, jeg er gammel og kan dø, hvad dag det skal være. Tag din bue og dine pile, og gå ud på steppen og skyd noget vildt til mig. Du ved, jeg holder af en god vildtsteg. Det er min livret. Lav den til mig, og når jeg har spist den, vil jeg velsigne dig, før jeg dør.« Esau var en dygtig jæger. Han samlede sine ting sammen og gik straks ud for at skyde et fint dyr til sin far.

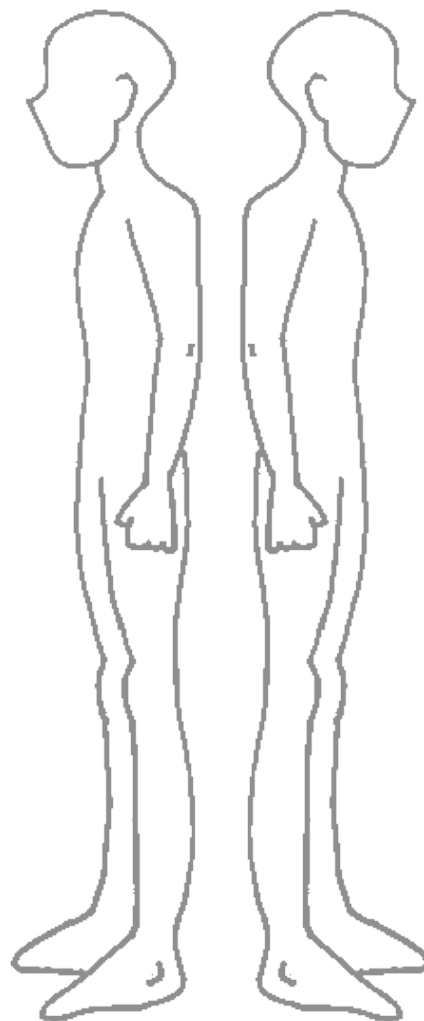
Rebekka havde lyttet. Hun havde hørt det hele, og da Esau var forsvundet, kaldte hun på Jakob og sagde: »Din far har sendt Esau ud for at skyde noget vildt, så han kan få sin livret. Når han har spist, vil han give din bror velsignelsen.« Jakob lyttede, og Rebekka fortsatte: »Hør nu, hvad du skal gøre! Gå ud til småkvæget, og hent to fine gedekid. Så vil jeg lave din fars livret. Derefter skal du gå ind til ham med den, og når han har spist, vil han velsigne dig.«

Jakob forstod godt sin mors plan, men han var bange og sagde: »Jamen min bror Esau er lodden, og min hud er glat. Tænk, hvis min far føler på mig, så vil han opdage, at jeg bedrager ham. Og så vil han forbande mig i stedet for at velsigne mig.« Hans mor sagde: »Den forbandelse tager jeg på mig. Gør nu, som jeg siger, og gå ud og hent to gedekid til mig.«

Rebekka fik travlt med forberedelserne. Hun fandt Esaus festtøj frem og lod Jakob tage det på. Skindene fra gedekiddene bandt hun om hans arme og hals, så han føltes lodden. Og da stegen var færdig, rettede hun an med kød og brød og sendte Jakob ind med maden.

Jakob gik hen til sin far og sagde: »Far!« Isak kunne ikke se, så han sagde: »Ja, hvem er du, min søn?« Jakob svarede: »Jeg er Esau, din førstefødte. Jeg har gjort, som du sagde. Jeg har lavet din livret. Spis nu, før du giver mig velsignelsen.«

Isak spurgte forundret: »Hvordan kunne du så

hurtigt få ram på et dyr, min søn?» Jakob svarede: »Det var, fordi Herren din Gud lod det lykkes for mig.« Men Isak var ikke tilfreds med det svar og sagde: »Kom herhen, så jeg kan føle på dig, om du virkelig er min søn Esau eller ej.« Jakob gik hen til sin far, og Isak følte på ham og sagde: »Stemmen er Jakobs, men hænderne er Esaus. Er du virkelig min søn Esau?» Jakob svarede: »Ja, jeg er.«

Så sagde Isak: »Sæt maden frem, så jeg kan spise. Bagefter vil jeg velsigne dig.« Jakob satte mad og vin frem, og Isak spiste og drak. Da Isak var færdig med måltidet, sagde han: »Kom herhen og kys mig, min søn.« Jakob gik derhen, og Isak velsignede ham og sagde:

**Gud vil give dig himlens dug og jordens frugtbarhed.
Du vil få korn og vin i overflod.
Folkeslag skal tjene dig,
og du skal herske over din bror.**

Da Isak havde udtalt velsignelsen, forlod Jakob sin far. I det samme vendte Esau hjem fra jagten. Han gik straks i gang med at lave maden. Da han var færdig, gik han ind til sin far og sagde: »Nu har jeg tilberedt din livret. Sæt dig op, og spis og drik, før du giver mig velsignelsen.«

Isak spurgte forskrækket: »Hvem er du?» Esau svarede: »Jeg er Esau, din ældste søn.« Da blev Isak ude af sig selv af forfærdelse og udbrød: »Hvem var han så, der bragte mig vildt for lidt siden? Før du kom, spiste jeg det og velsignede ham. Nu har han fået velsignelsen.«

Esau råbte fortvivlet: »Velsign også mig, far! Har du ikke gemt en velsignelse til mig?» Isak svarede: »Jeg har gjort ham til hersker over dig, og korn og vin har jeg skænket ham.« Esau brast i gråd og sagde: »Har du kun denne ene velsignelse, far? Velsign også mig!« Da sagde Isak:

**Du skal bo fjernt fra jordens frugtbarhed.
Du skal leve ved dit sværd,
og du skal tjene din bror.
Men engang skal du gøre dig fri af ham.**

Esau forlod sin far, og han følte, hvordan vreden steg op i ham. Dette skulle Jakob ikke komme godt fra. Først havde han købt sin ældste brors arveret for en skål bønner, og nu havde han snydt sig til faderens velsignelse. Esau tænkte ved sig selv: »Når far er død, vil jeg tage hævn og dræbe min bror.«

Jakobs drøm

Da Rebekka opdagede, hvilke planer Esau gik med, sendte hun bud efter Jakob og sagde: »Hør her! Din bror Esau vil hævne sig på dig og slå dig ihjel. Gør nu, som jeg siger, og flygt med det samme til min bror Laban. Bliv hos ham et stykke tid. Når der er gået nogle år, har din bror sikkert glemt sin vrede. Så vil jeg sende bud efter dig, så du kan komme hjem igen. Jeg kan ikke holde ud at miste jer begge to samme dag?«